

Преди много хиляди години Чепинското корито бѣше дъно на планинско езеро. Покрай езерото растѣха вѣковни дървета, а отъ старитѣ гори слизаха на водопой бързоноги елени съ рога разклонени. Единъ день, преди много хиляди години, надъ тъмночелитѣ родопски върхове се надвеси градоносенъ облакъ. Той забуча, пропука се, почна да шибя съ огнени камшици горитѣ и по едно време — бухъ! — изтърси въ езерото единъ змей. Скъпи деца, вие сега навѣрно, ще поискате да ви опиша падналия отъ небето змей. Не мога да ви го опиша, защото никога не съмъ виждалъ змей. Идете при оня, който е виждалъ змей — той ще ви го опише. Щомъ като падна нашиятъ змей на

езерното дъно, отвори голѣмото си гърло и викна на рибитѣ:

— Хайде влизайте всички! За входъ пари не вземамъ!

Почна да гълта рибитѣ и за единъ часъ изяде половината рибно стадо. Следъ това се дигна надъ водата, легна на гърба си и въздъхна. Полъхна родопски вѣтъръ. Прогони градоносния облакъ. Слънцето се огледа въ езерото и напече корема на змея. Чудовището се протегна, затвори очи и задрѣма.

Сжщиятъ день отъ старото тракийско село Ржкойка излъзоха двама души. Единиятъ ходѣше на два крака, а другиятъ на четири крака. Оня, дето ходѣше на два крака, се казваше дѣдо Кременъ, а четирикраки-